

Két és fél ezer gyermek részesül most Sabin-oltásban Szegeden

Csütörtökön Szegeden is megkezdődtek a gyermekbénulás elleni, Sabin-féle védőoltások. Az első nap Belváros, Alsóváros és Móra-város, valamint Petőfitelep és Újszeged érdeklét szülőinek mintegy 90 százaléka pontosan meg is jelent gyermekével. Hasonló gondossággal mentek el pénteken a védőoltásokra a rókusai és felsővárosiak is.

A védőoltások kötelezők, mert — mint az ismeretes —, az országos vizsgálatok kimutatták nagy eredményeket. A szegedi tapasztalatok is megnyugtatók: az 1959-es védőoltások következtében a múlt esztendőben úgyszólván nem fordult elő városunkban gyermekbénulásos megbetegedés. Most az 1959. január 1 és 1960 november 30 között született gyerme-

kekre kötelező a Sabin-féle védőoltás. (Az 1958-ban születettek második-oltást kapnak, vagy pedig akkor az elsőt, ha valamilyen okból annak idején kimaradtak.) Azért, hogy lehetőséget biztosítsanak azoknak a szülőknek, akik elfoglaltságuk, vagy egyéb körülmény miatt csütörtökön és pénteken nem tudtak megjelenni, a jövő héten: hétfőn és pénteken a kerületi tanácsadókban ismét végeznek védőoltást, s erre már idézőt is küldenek.

Azok ellen, akik a pótvédőoltásokra sem viszik el gyermekeiket, szabálysértési eljárást indítanak. Szegeden most, januárban körülbelül két és félezer gyermek kapja meg a Sabin-féle védőoltást.

A jó szakmunkás-képzés iskolájában

Mesterségeket tanulnak az Ifjú Gárda otthon lakói

Újszegeden, a Szőregi út mellett 50 éve áll egy épület. Felépítésekor is gyermekvédelmi célokat szolgált és ma is. De ha csak kívülről szemléljük is ezt az otthont, sok változást vehetünk észre. A sovány, sápadt arcú, durva egyenruhába bújtatott gyerekek sivár, zártintézeti élete már a múlté. Most nyaranként vidám, jól táplált fiatalok zsvaja veri fel a környéket.

De nemcsak a külső kép változott. A legszembetűnőbb az a változás, mely a kapun belül történt. Kezdetben általános iskolai tanulók éltek itt. Majd 1957-ben, egy átrendezés során iparitanulótthon lett.

Jól felszerelt műhelyekben

Az otthon 130 lakója munkájával valóságos „mesevá-

rat» alakított ki. A főépület mellé a kőművestanulók szaksegítségével és társaik munkájával egy sor műhelyt építettek fel. A 40 személyes hálósobákból apró szobákat választottak le, melyet a lakók igen kedvesen, izléseken rendeztek be.

Külön jól felszerelt műhelyekben végzik most már gyakorlati foglalkozásaikat az asztalos-, a lakatos-, a nőiszabó- és a kertészipari tanulók.

Kirepültek az első „fecskék"

Az első fecskék a múlt évben repültek ki, 1960-ban 65 fiatal hagyta el régi otthonát, szakmával a kezében. Közülük 40 lány. A lányok zömmel a női szabó mesterséget tanulták ki. A fiúk asztalos, lakatos, kertész, cipész, felszolgáló, és szakács „segédlelével" távoztak.

Az Ifjú Gárda női szobái az ország letekülönözőbb vidékeire kerültek és ahogy a nevelők értesültek, csaknem valamennyien becsülettel helytállnak.

Távolisik tőlünk, hogy az iparitanuló-képzéssel foglalkozó üzemeket és magánkézbe átvett vállalatokat, de meg kell állapítani, hogy itt, az Ifjú Gárdában lényegesen többet foglalkoznak az ipari tanulókkal, mint bármelyik más helyen. Itt egy másod-, vagy harmadéves nőiszabó-tanuló önállóan készíti el egy-egy ruhát. Az Ifjú Gárda „rendelt részlegének" már igen nagy tábora van Szegeden és elégedettek a lányok munkájával.

A kertészkedés is hódít

Ha munka közben akad szabad idő, azt is hasznosan töltik el. Ilyenkor anyagismerettel gazdagítják és egészítik ki az iskolai tananyagot, vagy a legjobb szabásmintákkal ismerkednek.

Az Ifjú Gárda lakói között egyre nagyobb tért hódít egy igen szép mesterség, a kertészkedés. Húsz holdnyi területükön bőven akad munka s kitűnő ismereteket szerezhetnek a gyakorlati

foglalkozásokon. Mindössze egy harmadéves kertész-tanuló van, de az elsők száma már 16. Üvegházakban nemcsak a konyhakertészet-tel ismerkednek, 400 fajta dísznövényt is nevelgetnek. Az Ifjú Gárda kertészei egyébként felváltva, hetenként a fűvészkertben végeznek gyakorlati munkát.

A kertészet mellett igen népszerű az asztalosmesterség is. A fiúk saját, jól felszerelt műhelyükben végzik gyakorlati foglalkozásaikat, hasonlóképpen a lakatosok. Ezenkívül még sok ipari tanuló él az Ifjú Gárdában, akik Szegeden tanulnak cipész-, felszolgáló-, szakács-, kőműves-, lakatos- és szűcs mesterséget.

Az Ifjú Gárda fiataljai jellemleg nagy munkában vannak. Február 8-ra készülnek. Névadóikat, az Ifjú Gárdát ugyanis 18 évvel ezelőtt ölték meg a fasiszták. Ez alkalommal nagyszabású kiállításra készülnek. A legszebb mesterműveket állítják ki, ezzel is dokumentálják: jó kezekben van az iparitanuló-képzés a nevelőotthonban.

Sűrítik a járatokat a helyi autóbusz-közlekedésben

Holnap közöljük az új menetrendet

Két gépkocsival gyarapodott a Szegedi Közlekedési Vállalat autóbuszparkja. Ezáltal lehetővé vált, hogy több vonalon sűrítsek a járatokat a szegedi helyi autóbusz-közlekedésben. Február elsejétől a helyi autóbuszvonalakon naponta összesen harminc új járat lesz.

A járatok sűrítése miatt ugyancsak február elsejétől megváltozik az autóbuszmenetrend Szegeden. Az új, részletes menetrendet holnap számunkban közöljük.

A lottó e heti nyerőszámai

A lottó negyedik heti sorsolására 4 502 637 lottószelvény érkezett, így egy nyerőszámlára 1 688 488 forint nyeremény jut.

Az almásfűzötti tímföldgyár Petőfi Művelődési Házában megtartott sorsoláson a következő nyerőszámokat húzták ki: 7, 27, 62, 66, 67.

A jövő héten sorra kerülő tárgyjutalom-sorsoláson a 4. heti lottószelvények vesznek részt.

Ma: Arányi György zeneszerző estje az újságíróklubban

Ma este 8 órai kezdettel Szegeden, az újságíró-klubban mutatkozik be először vidéki közönség előtt a még kevéssé ismert, de tehetségéből ítélve sokra hivatott budapesti zeneszerző, a fiatal Arányi György. Másorán — amely Budapesten már igen

szép sikert aratott — legújabb művei — két szvit, egy csellóra és zongorára komponált szonáta és egyéb rövidebb kompozíció — szerepelnek.

Az est érdekessége, hogy a zongoránál maga a szerző ül majd, akit két fiatal elő-

adóművész, a csellista Isépy Eszter és Masopust Rezső hegedűművész kísér el szegedi fellépésére. Képeink a két előadóművészt mutatják be Arányi György után olvasóinknak és az előadást után érdeklődő közönségnek.

KÖNYV-ÉRTÉK

ARANYKALITKA

(51. folytatás.)

És a magatartása... Hogyan is mondta Kulcsár Pista bácsi? Ez a Szerencsés valahogyan kifordult magából. Nem törődik az emberekkel, feléjük sem néz, jelentésekből tájékozódik és körlevelekkel igazgatja az osztály munkáját. Hamisítatlan bürokrata lett belőle. Milyen igaza volt Kulcsár Pista bácsinak, amikor ezt mondta: »Te Benkő, körmére kellene nézni, és esetleg a körmére koppintani ennek a Janinak... Nem jó ám az, ha valakit rosszul ki-mélnék, nem szólnak neki, amikor butaságokat csinál, vagy botladozik, csak várják, hogy hadd gyűljön körülötte a piszok, aztán egyszer csak a nyakáig ér és a szerencsétlen belefullad. Akkor kell az ilyen embert karonfogni, amikor még könnyen szembenézhet önmagával és kímálgathat a slamasztikából.« Bizony, nagyon igaza volt, és nagy kár, hogy ő nem hallgatott az öreg, tapasztalt munkásra. Ha Szerencsés valami örültséget követett el, s most majd összereskad a következményei alatt, hát ő ezt sohasem bocsátja meg önmagának!

Furdalta a lelkiismeret. Tudott ő, látott sok mindent. Eszrevette Szerencsés fennhéjázását, szerénytelenségét, tudta, hogy elromlott a viszonya az emberekkel, egyáltalán furcsán kezdett viselkedni. A kis Bolgár is, szinte zokogott, amikor a pártirodán elpanaszolta neki, miképpen rótta meg Szerencsés, mert nem akar ötödmagával elmenni a boglári üdülőbe. Ő el is tűnődött azon, hogyan lehet az, hogy egy munkásember nem érti meg, ha egyszer egy háromgyermekes családapának nincs pénze nyaralásra, akkor nem mehet el, s ez nem dacolás, nem hálátlanság, hanem realitás. Mindezt látta, tudta, megértette, mégiscsak egyszer-kétszer tette szavá Szerencsésnek, akkor is szörmenként, s még annyira sem volt következetes, hogy legalább őszinte szóra bírta volna! Beért egy-néhány intó szóval s még az is nehezére esett. És ha most majd drágán kell fizetnie ennek az embernek ezért az okatlan kíméletért?

És most? Mitévő legyen? Hiszen még most is azt súgja valami itt belül, hogy hallgasson, ne tegyen egy lépést sem, mintha észre sem vette volna ezeket a dolgokat. Ha egyszer majd valami kiderül, és Szerencsés nagy csávába kerül, ő akármikor moshatja kezét. Kinek jutna eszébe Szerencsés elbukásáért felelősségre vonni az üzemi pártbizottság titkárait? Senkinek.

De hohó! Szerencsés különös élete... Semmit sem tudnak arról, hogy hol volt, mit csinált élete első felében? Sok, azóta szerzett benyomás ugyan azt látszott igazolni, hogy egy becsületes munkásemberrel van dolguk, aki tud és szeret dolgozni, sőt hozzá volt szokva a munkához, tehát nem valószínű, hogy valami elkallódott burzsu. Meg aztán senki sem kereste őt, márpedig ha valami jelebből családból kallódott volna el, már ezerféle módon kutatták volna utána. Szóval fel lehet tételezni, hogy nem kigyót melegengettek a keblükön, de azért ilyen esetben mindenre gondolni kell. Már most ezért az emberért ő személyes

felelősséget vállalt a párt, Haraszi igazgató, s az egész munkáskollektíva előtt. Ő fogta a kezét, ő hozta a gyárba, ő javasolta kiemelését, sőt, egyszer párttagságának ügyét is a pártbizottság elé vitte. Az ő személyes felelőssége vitathatatlan.

De mi lehet Szerencsés átváltozása mögött? Hol itt a kutya elásva? Csak abból indulhat ki, hogy Szerencsés nem tisztességes úton igen nagy összegű pénzhez jutott.

Sikkasztott? — hasított bele a gondolat. — Az lehet. Az ő helyén sokféleképp lehet feketé pénzhez jutni. Például úgy, hogy összejátszik egy hasonzorú csalóval, aki valamelyik építőanyaggyáreszkedelmi vállalat értékesítési osztályán ül, nagy tételben anyagot rendel nála a gyár nevében, s aztán az anyag valahol útközben »elkallódik«, sohasem érkezik meg a gyárba, hanem fekete csatornába jut, viszont az átvétel ő, Szerencsés elismeri, és kifizette az eladó vállalatnak. Az anyag árán pedig megosztanak a cinkossal. Ez is egy mód, de hányféle rejtett módszer akad még, emléks, amelyeken át mindenféle gazember szívja a társadalom vérét? Eleget lehet olvasni ilyesmit az újságban.

Elképzelhető, hogy Szerencsés ilyen úton-módon jutott család pénzhez.

Elhatározta, hogy ennek a végére jár.

Alig várta, hogy pirkadjon, besietett a gyárba. Boldizsár Istvánnal beszélt meg az ügyet. Boldizsár megbízható ember, kommunista, jól képzett számviteli szakember.

— Foglaljon helyet, Boldizsár elvtárs — kínálta, amikor hívására Boldizsár átjött a főkönyvelőosztályra. — Egy fontos és bizalmas ügyben kérem a segítségét. De szeretném a lelkére kőtni, Boldizsár elvtárs, hogy kettőnkön kívül egyelőre senki sem tudhat az ügyről.

— Kérem.

— Ma délután, mondjuk negyed hatkor, amikor az irodából mindenki hazament, átmennék az építési osztályra. Át kell vizsgálni az anyagkönyvelést a bizonylatokkal együtt. Feltevésem a következő: az osztályon nagyszabású sikkasztás történthet, például megvett, kifizetett, de le nem szállított anyag elutaladonitása útján, vagy ilyesmi. Ezt maga már jobban tudja.

— Nem lesz könnyű. Meddig kell végezni?

— Még ma éjjel. Legkésőbb reggel hatig.

— Rendben van, Benkő elvtárs. Csak egyet kérek.

Hadd hozzam magammal Tímár elvtársat, segítségül. Kezsekedem érte.

— Nem ismerem, várjon csak? Nem az a kövérkés, vörös hajú?

— De igen. Feltétlenül megbízhat benne.

— Jó. Akkor várom az elvtársakat öt órakor itt.

Benkő egész nap nyugtalanul mászkált a gyárban. Nem akart Szerencsével találkozni. Összevissza kavargott a feje. Mit csináljon? Egy ilyen barátot »kinyírni«, hát nem hőhémunka ez? De hátha csal a látszat, s minden mentve van. Nem, ez teljesen valószínűtlen. Valaminek lennie kell.

A párt, a tisztesség azt követeli, hogy irgalmatlanul tárja fel a bűnt, ha elkövetették, és távolítsa el a fekélyt. De követhet-e olyat a párt, hogy valaki a legjobb barátját kintpadra vonsozza? Eh, de nehéz ez. Most mindenesetre mindent tisztázni kell. A legapróbb részletességgel és kétségbevonhatatlan bizonyítékokkal. Amíg nincsenek bizonyítékaik, addig vár és hallgat.

(Folyt. köv.)

Különös kirándulás Színes angol filmvígjáték

Vidám, szórakoztató film ez — és egy közepeszerű filmvígjátéktól lehet többet kívánni? Az utóbbi néhány évben a vígjáték műfaja meglehetősen háttérbe szorult a világ filmgyártásában, aminek oka főleg abban kereshető, hogy a gyártott filmvígjátékok színvonalára csak elvétve jobb a közepesnél. Mostanában sikerrel hozták újra előtérbe ezt a méltatlanul visszaszorított műfajt az angolok. A politikai szatíráról — Ordító egér — a filmburleszkig — Ellópták a hangomat — tudtak és tudnak érdekeset, mondanivalójában is időszert produkálni a filmvígjáték műfaji keretei között.

A filmburleszkhez áll közel bohókás vidámságával, vidám ötleteivel, élceivel ez az új angol film is, amely a londoni Öreg Autók Klubja minden évben megrendezett parádéjába ágyazva mond el egy kis történetet két négy egyszerű ember, két férfi és két nő fura kalandokkal teli vikendjéről és egy izgalmas és mulatságos versenyről, meg az an-

gokban kiolthatatlanul buzgó »fogadási« szenvedélyről. Igénytelen kis história, nagyon ügyesen tállva, ami a forgatókönyv írója, William Rose mellett a rendező, Henry Cornelius avatott kezét és szakmabeli biztonsgát is dicséri.

A film szereplői közül a már ismert Kenneth More érdemel elsősorban dicséret jelzőket. Egyszerű eszközökkel, mégis nagyon meggyőzően állítja elének Ambrose alakját az angol kisembert, aki nagy kalandokról álmolva kockáztatja meg évről évre ezt az utat a ki-vénhedt tragacssal, de akinek csak olcsócska nők és kicsinyes bosszúságok jutnak osztályrészül minden út során, amiket angolos flegmával »fől se vesz« — inkább újra próbálkozik. A többiek: John Gregson, Dinah Sheridan és Kay Kendall ügyesen komédiázó, mesterségtől jól ismerő, próbált színeszek valamennyien.

Ted More hangulatos föl-vételeit jól festi alá Larry Adler temperamentumos, vídámán pezsgő filmzenéje.

Ötszáz élő nyulat fogtak a Szegedi Tánecs Vadásztársaság tagjai

Ilyet még nem csináltak a Szegedi Tánecs Vadásztársaság tagjai: eleven nyulat fogdosnak össze. Kicsit vizolyogtak is a dologtól, hiszen micsoda vadász az, aki puská nélkül, nagy hangzavar közepette hajtja a nyulat a hálóba. Az ilyesmire bizony egy vérbeli vadásznak nemigen fűlik a fog, viszont a kitűzött feladatot — 500 élőnyul zsákmányolását — végre akarták hajtani. Annál is inkább, mert az előnyúlert dupla árat kapnak, az állam pedig jelentős valutát, mivel Kanadába exportálják az állatokat.

A társaság nekilátott a vadászatnak, a MAVAD bizottsított számukra befogóhálókat, amelynek többszöri felállítására és maga a körvadászat igen nagy munkát igényelt. A hajtásban mintegy 40–50 vadász vett részt, egy-egy kör alkalmával több száz holdas területet fogtak körül, s egy hét alatt a társaság vadászai mintegy 150 kilométert gyalogoltak. A zsákmányolt 500 nyulat ládákba helyezték, ellátták enivalóval, s feladták Kanadára részére. A Tánecs Vadásztársaság ezzel az élő-vad-befogással 35 ezer forint jövedelemhez jutott.